

3. Sự cầu nguyện, niềm vui và kho tàng

Trong chương thứ nhất, tôi đã đề nghị với các bạn hãy tự hỏi chính mình: trong các cộng đoàn đơn lẻ và trong Tổng Dòng, thực sự chúng ta có hiệp nhất trong cầu nguyện không. Chúng ta không được phép quên lời cất vắn này! Hôm qua, chúng ta đã cố gắng suy niệm về sự gặp gỡ giữa Chúa Giê-su và người thanh niên giàu có, khởi đi từ đó, chúng ta tiếp tục suy tư về cầu nguyện. Chúng ta biết rằng, việc tự đặt câu hỏi chúng ta có hiệp nhất trong cầu nguyện hay không, nảy sinh hai câu hỏi liên quan khác: “Chúng ta có hiệp nhất trong niềm vui không?” và “chúng ta có được hiệp nhất nhờ vào kho tàng thiên quốc không?”. Chỉ khi nào chúng ta có được sự hiệp nhất bởi kho tàng trên trời, thì khi đó chúng ta mới thực sự hiệp nhất trong niềm vui, điều mà chẳng gì có thể tước mất khỏi chúng ta. Là một điều bất khả thi nếu chúng ta tự mình buông lợi sự giàu sang trần thế mà không cần đến sự giúp đỡ của Thiên Chúa. Bởi vì, chỉ có Ngài mới có thể biến những điều không thể thành có thể, để chúng ta có được sự tự do khỏi những ràng buộc của vật chất trần thế, như là những gì rất tự nhiên của con người. Cầu nguyện, niềm vui và kho tàng là ba hiện thực đan quyện và tương tác với nhau. Điều quan trọng, chúng ta cần ý thức rằng nếu mình chỉ chú tâm vun trồng cho một trong ba yếu tố đó, thì chúng ta sẽ sống cách méo mó và sẽ đánh mất cả ba yếu tố đó.

Mỗi cá nhân và cộng đoàn chúng ta tự thẩm định và tự hỏi chính mình ba thực tại bất khả phân ly này có giá trị nào trong chúng ta. Kho báu trên trời có thực là niềm vui của chúng ta không? Chúng ta có ý thức rằng, chúng ta không thể có được kho báu đó nếu chúng ta không hết lòng cầu xin Thiên Chúa là Đấng yêu thương chúng ta, và trong Ngài tất cả đều có thể không?

Dù trong ý niệm hay định nghĩa cụ thể, sự cầu nguyện không thể nằm ngoài thế vững của “chòm sao” tam bội tinh này: cầu nguyện, niềm vui và kho báu. Nếu tách chúng ra sẽ là một sai lầm tai hại, vì trên hết nó làm mất đi sự vững chắc và nhất quán trong đời sống cá nhân và cộng đoàn chúng ta. Nếu lời cầu nguyện không tìm kiếm kho báu mà chỉ có Thiên Chúa mới có khả năng ban tặng và đổ đầy tâm hồn chúng ta niềm vui, thì lời cầu nguyện không còn cần thiết cho cuộc sống của chúng ta, cũng như của người khác và cả thế giới này. Nó sẽ trở thành như một hoạt động bên cạnh các hoạt động khác mà thôi. Và chúng ta sẽ dễ dàng thay thế nó bởi các hoạt động khác cần thiết hơn. Như thế, chúng ta thay thế kho tàng trên trời bằng những kho tàng dưới đất, đây là dấu chỉ cho chúng ta biết mình đã đánh mất niềm vui đích thực. Chúng ta đánh mất niềm vui của Chúa, niềm vui Thần Khí, điều mà thánh Biển Đức mời gọi chúng ta sống mỗi khi bắt đầu Mùa Chay, bằng sự ăn năn thông hối, và cả những kiêng khem để tìm thấy cho mình sự mãn nguyện trong đời hiện tại.

Khi thăm viếng và tham dự Phụng vụ với các cộng đoàn, tôi thấy rằng cầu nguyện tự nó là một điều tốt, từ việc hát hay đến việc chuẩn bị kỹ càng và theo đúng trình tự giờ Thần vụ. Nhưng tôi cũng nhận ra ngay rằng nó thiếu một điều gì đó, một sự trống rỗng làm xáo động và cuối cùng làm ngăn cản sự cầu nguyện đích thực. Điều thiếu đó chính là niềm vui. Tôi không có ý nói đến niềm vui hời hợt bên ngoài mà những người có năng khiếu thích biểu diễn, nhưng là niềm vui sâu thẳm của một người sống và cầu nguyện. Bởi vì kho tàng của cuộc sống là sự tặng ban từ một Đấng Khác. Đôi khi, sự cầu nguyện cũng thiếu niềm vui sâu thẳm vì chính lời cầu nguyện được sống và thực hiện như thể nhắm đến kho tàng dưới đất. Người ta cầu nguyện vì yêu thích hình thức

và những phẩm chất bên ngoài của việc hát xướng hay nghi thức. Lời cầu nguyện giả hình mà Chúa Giê-su đã chỉ trích cách châm biếm rằng: “Khi anh em cầu nguyện, đừng giống như kẻ đạo đức giả, họ thích đứng cầu trong các hội đường, ngoài ngã ba ngã tư, cốt để cho người ta thấy” (Mt 6,5). Họ đã nhận được kho tàng của họ, bởi vì cầu nguyện như thế không có chỗ cho kho tàng trên trời cư ngụ, kho tàng mà Chúa Cha ban tặng là niềm vui đích thực. Lời cầu nguyện giả hình và kiêu hãnh thì tìm kiếm niềm vui trong chính nó, nó không mở con tim và cuộc sống ra cho niềm vui vì nhận được kho tàng của Chúa Cha. Bởi thế, Chúa Giê-su nhắc nhở: “Còn anh khi cầu nguyện, hãy vào phòng đóng cửa lại, và cầu nguyện cùng Cha của anh, Đấng hiện diện nơi kín đáo. Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh” (Mt 6,6).

Ngay cả khi chúng ta cầu nguyện và cử hành Phụng vụ cách long trọng- chúng ta cần làm như thế, vì trong Tổng Dòng và trong Giáo Hội, chúng ta có một nền Phụng vụ tuyệt đẹp, điều đó sẽ giúp chúng ta trong cầu nguyện- thì chúng ta không được phép quên yếu tính của lời cầu nguyện cá nhân hay cộng đoàn dù là khi cử hành bình thường hay trọng thể, nên phải cử hành hết sức đơn sơ. Chúng ta cần đơn sơ để nài xin Chúa Cha ban cho chúng ta kho tàng trên trời là niềm vui thật sự của chúng ta. Nếu chúng ta có được hơi ấm tinh thần nội tại này, thì những buổi cử hành Phụng vụ luôn là trọng thể, là niềm vui thật sự của chúng ta. Bởi vì nó luôn duy trì được sự khao khát tìm kiếm kho báu không phải đến từ chúng ta mà đến từ Thiên Chúa.

Mới đây, khi ở đan viện Heiligenkreuz, trong buổi canh thức cầu nguyện, tôi đã chia sẻ với các linh hoạt viên trẻ về đề tài này. Tôi dẫn Tin Mừng theo thánh Luca về sự hân hoan vui sướng của Chúa Giê-su khi dâng lời tạ ơn Chúa Cha (x. Lc 10,21-22):

«“Ngay giờ ấy, được Thánh Thần tác động, Đức Giê-su hớn hờ vui mừng và nói: lạy Cha là Chúa Tể trời đất con xin người khen Cha!” (Lc 10,21)

Niềm hân hoan chợt đến này dường như cũng làm cho Chúa Giê-su ngạc nhiên, một sự vui mừng đặc biệt, vì đó là niềm vui của Cha ban, niềm vui của Người Con trước mặt Chúa Cha. Thật vậy, đó là “niềm vui trong Thánh Thần”, niềm vui của lời ngợi khen và tạ ơn Chúa Cha. Ngay chính lúc đó, Chúa Giê-su cũng biểu lộ cho các môn đệ thấy niềm vui của Ba Ngôi.

Đây đúng là niềm vui của Thiên Chúa, niềm vui vĩnh cửu và vô biên mà tất cả chúng ta đều ước ao, nhưng chúng ta không có khả năng thu tóm hay nắm giữ được. Và nếu Chúa Giê-su đã biểu lộ cho chúng ta thấy niềm vui này, thì Ngài sẽ ban cho chúng ta, như chính Ngài trao ban sự sống cho chúng ta vậy. Bởi vì Ngài không thể giữ lại niềm vui này cho riêng mình mà lại có thể trao ban trọn vẹn sự sống của Ngài cho chúng ta. Khi Chúa Giê-su biểu lộ sự hân hoan này trước các môn đệ, Ngài cũng mặc khải cho chúng ta thấy một khả thể để chúng ta cũng có thể nghiệm được niềm vui đó: "Lạy Cha là Chúa Tể trời đất con xin người khen Cha, vì Cha đã giấu kín không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn" (Lc 10,21).

Điều kiện để có thể tiếp nhận được niềm vui vĩnh cửu chính là cần một sự đảo ngược để trở nên bé nhỏ. Sự bé nhỏ giống như một trẻ thơ, luôn có được niềm vui đầy tràn như niềm hân hoan của Chúa Giê-su trước nhan Chúa Cha. Bởi vì nó không cầm giữ niềm vui của tâm hồn, nhưng bộc lộ ra. Có một không gian rộng lớn nơi trái tim của những người nhỏ bé, vì ở đó họ luôn để cho niềm vui không ngừng giãn nở và lan rộng.

Không gian này Chúa Giê-su đã chỉ dạy cho chúng ta, đó là không gian của tương quan, hiệp thông và bằng hữu. Niềm vui của Chúa Giê-su tìm thấy trong mối liên hệ tin yêu với Chúa Cha và Chúa Thánh Thần. Nếu chúng ta muốn nghiệm được niềm vui của Chúa Ki-tô, thì chúng ta không được tách mình ra khỏi tương quan tình bạn và tình yêu với Ngài.

Nếu những người bé nhỏ có được kinh nghiệm này, sao chúng ta không làm được điều đó? Thường thì chúng ta không có được kinh nghiệm của niềm vui đó, vì chúng ta đã tách lìa nó ra khỏi tình yêu, tình bạn và đức ái mà chúng ta dành cho nhau. Chúng ta muốn có được niềm vui tâm hồn, nhưng trái tim chúng ta lại không muốn tiếp nhận nó vào trong cuộc sống của mình. Nếu thế giới có sự buồn chán, không phải vì nó thiếu niềm vui mà vì nó thiếu sự tiếp nhận, thiếu tình bạn» (Bài giảng cho người trẻ ở đan viện Heiligenkreuz, 3.9.2021)

Chúng ta cần lưu ý rằng, trong đoạn Tin Mừng đó, Chúa Giê-su đã biểu lộ niềm vui của mình trong hình thức của một lời nguyện tạ ơn. Chúng tôi dám nói rằng đó là một lời nguyện “eucaristica-Thánh Thể” hướng về Chúa Cha để tôn thờ Ngài trong tin yêu: “Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, con xin ngợi khen Cha!”. Với Chúa Giê-su, kho tàng của trời đất chính là Chúa Cha, vì thế Ngài dâng lời nguyện hiệp thông trong tình yêu với Cha, để được hưởng trọn niềm vui của kho tàng này. Sự hiệp thông này ôm trọn tất cả mọi thực tại, vì tình yêu của Chúa Cha luôn giang rộng vòng tay để ôm lấy tất cả vào trong cung lòng thương xót của Ngài.